

се свърши работата. И тя все се надѣе. Пише ми, че щомъ се тропнѣла вратията, все погледвала за писмо, или пъкъ азъ да се върна, че сънувала все лоши сънища и че и литургия откупила въ черкова, дано Господъ и св. Богородица помогнатъ. Бошъ лафъ!.. Има хаберъ Господъ!.. Дивотии и глупости!.. Язъкъ за паритѣ!.. А бе, дяволътъ да ми помогне, нему ще се моля, съ двѣ ржцѣ ще се кръстя...

— Ехъ побратиме, на днешньо врѣме да имашъ земенъ Господъ... арка... — добави многочено бай Тодоръ.

— И сега, продължаваще да говори Караормановъ, и пакъ писахъ: безъ-друго, до въ недѣля ще ѝ явя нѣщо радостно, на пукъ на моитѣ душмани!.. Лошо! — азъ седя тукъ и тя тамъ — на чужди градъ; кой знае какъ се поминува! Какъ да се мѣстя сега на селото си?!.. Срамъ ме е отъ хората, пакъ и дългове имамъ, пари и за туй трѣбватъ, а най-главното е: ще се разцвѣлятъ душманитѣ. Жена ми пише, че се готвѣли, маскаритѣ, да ме изирацатъ съ газеви тенекии. Имамъ мома за женене и други още двѣ слѣдъ нея. Голѣмата щѣхме да сгодимъ за единъ мой секретаръ, ама като ме уволниха, и тая работа запуснѣ. Пакъ жена ми и жената на сѣдията сѣ се хванали ей-тъй, като котки, ще си издератъ очитѣ. И едната меле като воденица, и другата не пада по долѣ. И то защо? За нищо и никакво: ужъ като мѣнувала еднажъ жената на сѣдията край дома, жена ми ѝ се присмѣла, че пелерината ѝ била съвсѣмъ проста работа: отъ ветхата мода; ужъ казала, че такива пелерини слугинитѣ ги носятъ. Жена ми отказва всичко това. Пакъ и да се е нѣщо засмѣла, грѣхъ ли е? Кой знае, защо и кому се е смѣла! Женски разправи! Та, може-би, и моята работа нѣмаше да стигне до тоя редъ, ако не бѣха се намѣсили жени въ нея. Тѣ забъркаха тази каша. Та има ли скандална работа, да нѣма вътрѣ женски прѣстъ? Писахъ ѝ да заложи на нѣкой познатъ златната си гривня и както-както да ми прати 10—20 лева, пакъ, като се настана на служба, ще откупимъ заложеното. До сега го карахъ и тѣй и тѣй, но отсега не може. Нѣколко вечери спяхъ